

АПРИЛЦИ

Общински вестник

ISSN 1310-4918

Между два броя

Правителството се разпореди с имоти на територията на област Пазарджик

С решение на правителството се отчуждават части от имоти - частна собственост, в землищата на селата Розово, Равногор и Фотиново в област Пазарджик, за въздушна линия от ВЕЦ „Въча 1“ до ВЕЦ „Цанков камък“.

Терените ще бъдат използвани за изграждане на нов електропровод, представляващ втора връзка на съществуваща ВЕЦ „Цанков камък“ с електроенергийната система на България, по която трябва да се изнася произведената електроенергия от централата. Средствата за отчуждаване на имотите се осигуряват от „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД, гр. София. Решението на МС може да бъде обжалвано по реда на Административно-процесуалния кодекс, в 14-дневен срок от съобщаването му на заинтересованите лица.

БЛИЗО 36 000 лв. ЩЕ ИНВЕСТИРА ОБЩИНА БРАЦИГОВО В ЗАКУПУВАНЕТО НА НОВИ КОНТЕЙНЕРИ И СЪДОВЕ ЗА СМЕТ

Община Брацигово ще закупи нови съдове за смет за около 36 хиляди лева. Парите ще дойдат от отчисленията, заплащани заради използването на старото сметище, станало ясно по време на дебатите. Целта на тези мерки е оптимизиране на процеса на сметосъбиране и сметоизвозване, уточняват от Общината и припомнят, че са сред малкото, които не увеличиха таксата битови отпадъци.

Съдовете за отпадъци ще бъдат раздадени срещу постъпили молби за периода 2017/2018 г. В сравнение с предходната година, бройката е завишена почти двойно и, въпреки това има много желаещи.

Металните съдове тип „Мева“ са с вместимост 110 литра и се доставят на хората по реда на постъпване на заявленията им. До края на следващия месец предстои раздаването на още кофи за смет, след уточняване на списъците със заявените бройки. Към момента се обработват още постъпили заявления.

СТАРТИРА ПРОУЧВАНЕ НА ПОТРЕБНОСТИТЕ ОТ РАБОТНА СИЛА

Агенцията по заетостта стартира второ за годината анкетно проучване на потребностите от работна сила сред работодателите от частния и публичния сектор. Целта е да се получи реална информация за обхвата, професиите, компетенциите, знанията и уменията при търсенето на кадри.

Проучването се осъществява чрез ръководената от областния управител Комисия по заетост към Областния съвет за развитие, с помощта на специален формуляр, публикуван на интернет-страницата на официалния сайт на Агенцията по заетостта. Анкетата ще бъде активна до 17 септември 2018 г. Комисията по заетост приканва работодателите от област Пазарджик да попълнят формуляра, като посочат какви са потребностите им от работна сила и квалификационно-образователните характеристики на нужните им кадри. Първото проучване бе проведено през февруари, а резултатите от него са обобщени на сайта на агенцията.

Анкетният формуляр може да се намери и попълни на сайта на Агенцията по заетостта, в рубриката „Проучване на потребностите от работна сила“.

Гражданите вече могат да виждат и контролират как институциите използват техните лични данни

Услугата е достъпна през Системата за сигурно електронно връчване www.edelivery.egov.bg.

Всеки гражданин вече може да провери кои неговите лични данни фигурират в публичните регистри и как те се използват от администрациите.

Услугата „Предоставяне на персонална справка на физическо лице за достъп до трети лица до негови данни, налични в регистри, през Средата за междурегистров обмен RegiX“, е достъпна за потребители в Системата за сигурно електронно връчване (www.edelivery.egov.bg), поддържана от Държавна агенция „Електронно управление“ (ДАЕУ). Регистрацията може да бъде направена с Квалифициран електронен подпис (КЕП) или Персонален идентификационен код (ПИК) на Националния осигурителен институт. Към настоящия момент са се регистрирали близо 10 000 физически лица, които имат достъп до данни от 50 регистри. Продължава процесът по присъединяване на нови регистри.

По този начин българските граждани могат да осъществяват ефективен контрол върху качеството и основанията за достъп до техните данни от страна на институциите. Услугата е създадена по инициатива на вицепремиера Томислав Дончев и ДАЕУ. Тя е в синхрон с разпоредбите на Общия регламент на ЕС за защита на личните данни, на Закона за електронното управление и на подзаконовите нормативни актове за неговото изпълнение.

„СЪЕДИНЕНИЕТО ПРАВИ СИЛАТА“

Така е било и така ще бъде винаги, макар че днес ние - хората на новото хилядолетие, трудно асимилираме тази максима.

Изправени пред политически и икономически домогвания след Освобождението, нашите предшественици са знаели цената на обединението, позволило на България да отстоява своето право на цялост пред Великите сили.

В онзи шести ден на месец септември преди 133 години страната ни си възвръща онова, което ѝ принадлежи. С много жертви, усилия и дипломатичност българите постигат желаната цел - не само да бъдат свободни, но и да бъдат единни.

Съединението на България е актът на фактическо обединение на Княжество България и Източна Румелия през есента на 1885 година. То е координирано от Българския таен централен революционен комитет (БТЦРК). Съединението се извършва след бунтове в различни градове на Източна Румелия, последвани от военен преврат на 6 септември (18 септември нон стил) 1885 г., подкрепен от българския княз Александър I и ръководен от майор Данаил Николаев.

От пролетта на 1885 г. сформираният в Пловдив под ръководството на Захари Стоянов БТЦРК се заема с активно пропагандиране на обединението чрез публикации в пресата (в „Борба“) и публични демонстрации. Най-масовото мероприятие е честването на годишнината от смъртта на Хаджи Димитър на връх Бузлуджа на 17 юли, на което идват хора от всички краища на Източна Румелия, както и от княжеството.

В полза на съединението е привлечена опозиционната Либерална партия. В същото време комитетът установява връзки с висши офицери, като капитан Райчо Николов и капитан Сава Муткуров, както и с много офицери в местните гарнизони. Проведени са разговори и с майор Данаил Николаев, най-висшият офицер в областта, но той, макар да одобрява идеята за обединението, е скептичен към липсата на реалистични планове на комитета.

Планира се съединението да се проведе в началото на септември, когато голяма част от румелийската милиция е мобилизирана за провеждането на маневри.

На 29 август Сава Муткуров и членът на БТЦРК Димитър Ризов се срещат в Шумен с княз Александър I, провеждащ военни маневри в района на града. Той им дава уверения за подкрепата си, но не уведомява за това скептично настроения към съединението министър-председател Петко Каравелов.

Първоначалното намерение на БТЦРК е съединението да се обяви на 15 септември, но на 2 септември в Панагюрище започва бунт, овладян още на същия ден от полицията. Пред опасността страната да бъде обхваната от разпокъсани спорадични бунтове, а ръководителите на заговора да бъдат

арестувани, комитетът решава да ускори начинанието. Още същия ден представители на БТЦРК са изпратени в различни градове на областта, откъдето трябва да поведат бунтовнически групи към Пловдив и да ги поставят под командването на майор Данаил Николаев.

На 4 септември бунтовници, под ръководството на Чардафон, обявяват Съединението и установяват контрол над село Голямо Конаре. На следващия ден правителството, начело с Иван Ст. Гешов, провежда консултации с руското представителство в Пловдив с намерението, ако получи подкрепа от Русия, самото то да обяви Съединението. Руският представител категорично отказва.

На 5 септември няколкокостотин въоръжени бунтовници от Голямо Конаре (сега - град Съединение) се придвижват към Пловдив. През нощта срещу 6 септември частите, командвани от Данаил Николаев, установяват контрол над града и отстраняват правителството и генерал-губернатора Гаврил Кръстевич. Съставено е временно правителство, начело с Георги Странски, което малко по-късно е заменено от комисарството в Южна България, и е обявена обща мобилизация.

След броени дни обаче Русия обявява своето недоволство, че акцията не е съгласувана с нея. Подкрепяна от Австро-Унгария, на 2 ноември 1885 г. Сърбия напада България. Започва Сръбско-българската война. След тридневни боеве край Сливница на 5-7 ноември българите побеждават, а последвалият Букурещки договор от 19 февруари 1886 г. възстановява довоенната граница със Сърбия.

Въпреки съпротивата на Русия и лично на император Александър III, Съединението получава дипломатическо и международно признание. Това става чрез т.н. Топханенски акт на 24 март 1886 година. Спогодбата е подготвена от българския политик и дипломат Илия Цанов (Илия ефенди) и негов екип. От турска страна подписват Кямил паша и Н.В. Султанът. В договора успяват да се защитят принадлежността на Бургас и областта към Княжеството, но се отнемат Кърджалийска околия и твърските села.

С подписването на договора България и Османската империя постигат споразумение, според което Княжество България и Източна Румелия имат общо правителство, парламент, администрация, армия. Единственото разграничение между двете части на страната, запазено до обявяването на независимостта на България през 1908 г., е това, че българският княз е формално назначаван от султана за генерал-губернатор на Източна Румелия.

С този акт дедите ни показват на света, че обичта към родното, болката от загубата, тактичността към народ и държава, обединява една нация, а именно обединението е истинската сила на пребръдането.

15 СЕПТЕМВРИ ДА СЪБЕРЕМ ОТБОРА

цели отново да посрещнем зимния сезон в чиста България и да възпрепятстваме негативното въздействие, което оказват върху околната среда затрупаните под снега отпадъци.

Акцент в инициативата е Денят на голямото почистване. През 2018 bTV Media Group стана част от най-голямата гражданска инициатива в света - World Clean Up Day 2018. На 15 септември, в Световния ден на почистването, България ще чисти

- мотивиране на голям брой хора за участие в акции за почистване в цялата страна;
- повишаване на знанията и информираността на хората по отношение на практики, свързани с намаляване на отпадъците;
- идентифициране и разпространение на добри практики за поддръжка на чиста околна среда и намаляване на отпадъците;
- идентифициране и разпространение и стимулиране на добри практики за лесно рециклиране на отпадъци от домакинствата;
- превръщане на рециклирането и грижата за околната среда в социално желателно поведение и повод за гордост.

Заради замърсяването на водата и въздуха, изчезват хиляди животински и растителни видове. През ХХ век са изчезнали

25 000 вида растения и 1 000 вида диви животни.

Едно найлоново пликче се произвежда за няколко минути, използва се средно за 20 мин., а се разгражда в продължение на повече от 500 г. 95% от пластмасовите опаковки, на обща стойност между 80 и 120 милиарда евро, всяка година се изхвърлят след еднократна употреба. Близо 8 милиона тона пластмаса се изхвърлят в океана всяка година.

заедно с милиони доброволци от 150 страни. Водещата медийна група подписа меморандум за сътрудничество и се присъедини към международната гражданска организация Let's Do It Foundation.

Целите, които си поставяме и ние с участието в националната кампания, са:

- увеличаване на почистените площи в България;
- събиране на възможно най-голямо количество отпадъци, които замърсяват природата, и транспортирането им до инсталации за сепариране, преработка и депониране;

Свършеното от нас ще бъде публикувано в картата на кампанията.

Картата е основен инструмент на „Да изчистим България заедно“ и служи за маркиране на почистените зони и на добрите практики за намаляване на отпадъците. Тя дава отлична визуална представа за изменението на кампанията, както и за това къде в България

има най-много загрижени за околната среда граждани и добри практики за генериране на нулеви отпадъци.

Всички организирани групи, желаещи да участват в инициативата, е необходимо да подадат заявка на сайта на Община Брацигово или на фронт-офиса на Общинска администрация - Брацигово, на ул. „Атанас Кабов“ №6 а.

Информацията е необходима за създаване на организация по обезпечаването на необходимите помощни материали (чували, ръкавици) и създаване организация за съвременно извозване на събраните отпадъци.

Лятото си тръгва

Лятото си тръгва в края на август. С хладния вятър и падащите листа на кестените, оцветени в златно. Стяга си куфара, пълен със спомени, с морски пясък и миди, с билки, падащи звезди, сладки откраднати мигове и дъх на конфитюр от ягоди.

Лятото си тръгва. Крачи бавно по павираните улици, няма сили да се обърне дори и да се сбогува. Тръгва си уморено и с чувство на вина, че ще се върне отново едва след година...
А за година се променя всичко. Не е същото дори морето. Вълните са изiali пясъчната ивица, а онази любов, която си обещавахте да е „завинаги“, отдавна е останала в историята, някои птици са се върнали, други – не...
Лятото знае най-добре – щастие е кратък миг. И никога обещание. То се случва сега и – ако имаш късмет – продължава много лета...

Яница ХРИСТОВА

СЕПТЕМВРИ

И навреме, и внезапно, пак септември се прибира. Счулва орех. Грозде халва. Две къпини си намира.

И къпината го драсва с нокът. Клонка се прекършва. Изведнъж нощта пораства. Лятото дими и свършва.

Духва вятър и отнася сенки на листа и птици. Руси паяци от пясък в ъглите плетат терлицы.

От 1 септември: казваме сбогом на Едисоновата крушка

След почти 60 години употреба, халогенните крушки ще бъдат забранени в Европа от 1 септември. Забраната ще изключи някои от тях, например тези, които се ползват в печките. Вече произведените крушки, доставени по магазините, също ще могат да се продават и след тази дата – до изчерпване на количествата. Очаква се забраната да доведе до огромно намаление на вредните емисии и сметките за електричество, посочват експерти.

LED крушките консумират пет пъти по-малко електроенергия от халогенните, а пълното премахване на вторите ще спести 15 милиона тона въглеродни емисии годишно – колкото се изпускат от цялото потребление на електроенергия на Португалия. Philips, водещ производител в сектора, изчислява, че потребителите ще спестят по около €125 годишно средно от промяната, като в това число е включена и по-рядката промяна на крушките, тъй като LED моделите изкачват далеч по-дълго. Халогенните имат живот около две години, а по-модерните – 15-20 г., твърдят производителите. Около €100 ще са спестените средства в сметките за ток средно за ЕС.

Историята на халогенната крушка

През 1801 г. Хъмфри Дейви прави експеримент, при който пуска ток през платинена нишка. Въпреки това, този опит не се счита за успешен и откриването на първата крушка се приписва на Томас Алва Едисън, който не е пионер в тези изследвания, но прави първия успешен тест.

През 1854 г. Джоузеф Суон прави опити за създаване на крушка с нажежаема жичка. Той успява да я изобрети след 10 години, но резултатите не са никак задоволителни, заради прекалено

краткия ѝ живот.

Създател на първата лампа с нажежаема жичка е А. Лодигин. През 1872 г. той пълни стъклен балон с въздух, запоява в него два медни проводника и ги съединява с въглена пръчица. След като пуска ток, въглената пръчица започва да се нагрива, при което отделя светлина. Проблемът е, че тя издържа максимум половин час и след това изгаря напълно.

Томас Едисън вижда, че проблемът е в кислорода. През 1875 г. той изтегля въздуха от балона и успява да увеличи продължителността на осветлението. С негова помощ крушката вече има по-дълъг живот и въглеродната пръчица изгаря по-бавно. През 1879 г. той започва да продава своите нови осветителни тела.

Едисън създава първата в света електроцентрала, която е в състояние да захрана 10 000 лампи. Това е началото на една нова ера – ерата на електричеството.

През 1890 г. А. Лодигин подобрява още повече своята електрическа крушка, като подменя жичката с такава от волфрам, и решил, че ще е по-добре балонът да бъде пълен с азот.

Унгарската компания „Тунгсрам“ въвежда в експлоатация волфрамовата жичка, която се използва и до днес. Тя работи много по-ефективно и има по-дълъг живот. От волфрамовата спирала зависи какъв ще е цветът на светлината и какво ще е нейното количество.

При температура от 2700 градуса по Целзий се излъчва ярка светлина (бяла светлина). В 75 и 100-ватовите крушки температурата е приблизително 2550 градуса (4600 градуса по Фаренхайт). Тази температура на нишката може да предизвика много голямо топлинно излъчване, при което се отделя и много видима светлина.

Кога токът за осветление идва в България?

Първата електрическа крушка в България светва в Княжевския дворец – София, на 1 юли 1879 г., с електрическа енергия, добита от водната сила в Хаджиберовата воденица в Габрово. Изграждането на микроелектрически централи за осветление в различни селища поставя началото на местната електрификация, която е характерна по онова време не само за България, но и за Европа, и продължава през първите десетилетия на XX век.

Областната електрификация в България, характерна с изграждането на по-мощни електроцентрали, преносни електропроекти, трансформаторни подстанции, се развива сравнително бавно, поради недостатъчни инвестиции.

В края на 1969 г. електроснабдителните предприятия по места се трансформират в 13 клона на обединението в София. Клонът в Стара Загора има предмет на дейност пренос, трансформация, разпределение и пласмент на електрическа енергия на територията на Старозагорски, Ямболски и Сливенски окръг. Пловдив става център на електрификационна област, която обслужва окръзите Пловдивски, Пазарджикски и Смолянски.

През 1970-1991 г. изостаналостта на страната по отношение на електрификацията е преодоляна и по структура и обем на електропроизводство тя се изравнява с развитите страни.

В Брацигово

През 1919 г., по инициатива на Борис Атанасов Големетов, Брацигово става съучредител на електрическа кооперация „Въча“ и едва през 1924 година в резултат на това сътрудничество в града светва първата крушка.

„Априлци“

ИДВА МИ ОТВЪТРЕ

Преди, по време на така наречения социализъм, имаше доста предприятия, едно от които беше ТПК „Никола Мишев“ – за производство на килими с голямо разнообразие – рьолакан, персийски, котленски и много други. В него работеха над 100 души, все брациговци. Килимите имаха пазар както у нас, така и в чужбина.

Искам да разкажа за една случка в това предприятие, което ще затвърди моето мнение, че брациговци са майстори и умеят от всичко, с което се захванат.

По времето, когато директор на ТПК бе другарят (тогава такава беше обръщението) Филев, пристигна търговски представител за търговия с килими от Персия. Той донесе красив персийски килим като мостра и реклама, с цел търговия. Виждайки нашите продукти, предлага сътрудничество и съвместна дейност за производство и търговия, включващи и нашите килими. В изблик на доверие, той моли неговият килим да бъде изпран и освежен в нашето ТПК. За нещастие, при прането върху него е разлята киселина и се е образувал отвор около 30 см. Директорът Филев, разтревожен, се чуди как да се отърва пред търговския представител, който ще пристигне след 10 дни да си получи изпрания килим. Доста притеснен, той решава да се довери на най-добрата килимарка Екатерина Бакърджиева, която да опита – доколкото е възможно, да поправи нанесената щета. Килимарката, виждайки изгорялата част, се решава да поправи стореното. За да получи цветовете на преждата на оригиналния килим, тя започва да ги боядисва по свой си начин с бои от растителен произход, които тя сама си знае. Резултатът е доста добър, получават се цветове, еднакви с оригиналните. Дотук добре, но започва истински трудната част – нови нишки за основа, но така вързани, че да е незабележимо. След това следва въткаване на новата прежда с шарки, каквито са били на оригиналния килим. След трудна и упорита работа килимът е готов в необходимия срок. Директорът Филев, като вижда това, остава възхитен! Килимът е изцяло възстановен и разликата не се забелязва. Директорът пита:

- Тине, ти ли направи това чудо?
- Отговорът е доста странен:
- Идва ми отвътре, другарю директор.
- И това ако не е майсторлък!... – смяя и Филев.

Атанас ТОСЕВ, Иван БАКЪРДЖИЕВ

На многая лета!

На 6 август - Преображение Господне, Православната църква отбелязва евангелското събитие, при което Исус Христос за първ и за последен път през земното си битие показал навъе божествен си образ. Сторил го пред трима от най-предаците му следовници – Петър, Йоан и Яков, за да ги предпази от униние и съмнения при гледката на предстоящите му страдания на кръста. Това е денят, в който Христовата вяра била посята невъзвратимо в човешките сърца. Чрез апостолите нейните семена покълнали навсякъде по света и дават плодовете си до ден днешен.

Точно в тази връзка Преображение Господне се отбелязва като изначален празник от всички християни в продължение на вече две хилядолетия.

Отбелязван е неизменно и в Брацигово – от самото му зараждане като селище – първоначално край един обреден камък, скрит в дълбоката изгорялата част, се решава да поправи стореното. За да получи цветовете на преждата на оригиналния килим, тя започва да ги боядисва по свой си начин с бои от растителен произход, които тя сама си знае. Резултатът е доста добър, получават се цветове, еднакви с оригиналните. Дотук добре, но започва истински трудната част – нови нишки за основа, но така вързани, че да е незабележимо. След това следва въткаване на новата прежда с шарки, каквито са били на оригиналния килим. След трудна и упорита работа килимът е готов в необходимия срок. Директорът Филев, като вижда това, остава възхитен! Килимът е изцяло възстановен и разликата не се забелязва. Директорът пита:

Димитър СТЕФАНОВ

НОВИ СТРАНИЦИ КЪМ ЛЕТОПИСИТЕ НА БРАЦИГОВО

Излезе от печат книгата на Димитър Дънеков „И спят отдавна всички знамена...“. На 400 страници в нея е събрана информация за над 200 брациговци, загинали през войните за национално обединение – двете Балкански и Първата световна, и за още толкова, завърнали се живи от епичните битки край Одрин, Булаир, Криволак, Дойран, Завоя на Черна и Добро поле.

„Трудно е да се определи жанрът на този огромен по значението си труд на Димитър Дънеков – е записан в предисловието си рецензентът Георги Спасов. –

Разбира се, „хроника“ и „летопис“ най-бързо, най-лесно, но и най-подвеждащо биха дефинирали книгата. И това е така, защото „историографът“ Дънеков е писател и има онова специфично, увличащо, а на места – определено възхитяващо (по вазовски) отношение към хора и събития, за които пише. Той обосновава интереса си към миналото по следния начин: „...В недългата историография на града като че ли липсва изцяло един кратък, но не и незначителен период – този, заключен между годините 1912-а и 1918-а – времето на Войните за национално обединение. А защо, след като в Брацигово няма дом, който да не е бил почернен от тези събития – това е въпрос, на който едва ли може да се намери смислено обяснение...“ Разбира се, че има обяснение. И Дънеков го намира в разноречивите прочити на родната ни история, диктувани не от обективната истина, а от политическата и идеологическата конюнктурна времетра. Ето защо авторът спокойно, разумно и покоряващо доброна-

мерено изяснява защо някои брациговци са „запомнени“ от историята, а други – дори по-заслужили, са пренебрегнати. Без да обвинява никого, Дънеков възстановява справедливостта по отношение на родната памет за хора и събития, разглеждайки историята на Брацигово като част от целокупната ни история, като минимален модел на случващото се в България през тези години. Изследването му е плод на задълбочено изучаване на всички свидетелства за историята на България и Брацигово – документални, журналистически, историографски, мемоарни, обогатени с фотографии и факсимилета, които презсъздават автентичната атмосфера на онова време.

И още: „Ако по този начин се пишеха учебниците по история, тя би станала определено по-интересна и увлекателна за учениците ни.“
Книгата се разпространява от автора. За връзка – тел. 0888007440 или e-mail: dste@abv.bg.

„Априлци“

Обществено обсъждане на жилищна стратегия

Проектът на Национална жилищна стратегия, разработен от Министерството на Регионалното развитие и благоустройството, бе обсъден на 21 август 2018 г. по време на семинар на тема „Възможности за адресиране на жилищните нужди на уязвими групи чрез Национална жилищна стратегия 2018 – 2030 г.“ Събитието, организирано от регионалното министерство и европейската програма РОМАКТ, по която и община Брацигово работи, се проведе в град Пловдив. Целта на дискусиите бе общини, неправителствени организации и заинтересовани страни да се запознаят със Стратегията и да допринесат за развитието и чрез дебат по различните аспекти на жилищната политика и отразяване на потребностите на всички граждани, включително и уязвимите лица.

„Убедени сме, че общините са най-добре запознати с жилищните нужди на местно ниво и как те да бъдат адресирани по най-ефективен начин. Затова наша цел е да се насърчи и подпомогне тяхното участие в прилагането на жилищна политика. Чрез Националната жилищна стратегия ще бъдат въведени стратегически насоки за подобряване на жилищната по-

литика в следващите поне 15 години. Тя е и инструмент за подкрепа на местното развитие“ – посочи регионалният заместник-министър Малина Крумова, която участва в

дискусията. Тя съобщи, че в момента 98% от жилищата в страната са частни, увеличава се обаче броят на необитаваните жилища – 1.2 млн., което е около 30% от всички жилища у нас. В същото време 40% от населението живее в пренаселени домове.

В рамките на семинара бяха представени основните аспекти от изработения от МРРБ проект на Национална жилищна стратегия, нейните цели и визия, нуждите на жилищния фонд в страната, както и възможности и тенденции за развитието на жилищния сектор. Обсъдени бяха потребностите на домакинствата у нас, като специално внимание бе отделено на жилищните нужди на уязвимите социални групи от населението.

Таня ЙОРГОВА

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Министерство на регионалното развитие и благоустройството

О Б Я В Л Е Н И Е

Министърът на регионалното развитие и благоустройството, на основание чл. 34а, ал. 3 от Закона за държавната собственост обявява, че се провежда процедура по отчуждаване на части от имоти – частна собственост, за държавна нужда за изграждане на обект „Въздушна линия (ВЛ) 110 kV ВЕЦ „Въча 1“ – ВЕЦ „Цанков камък“ на територията на област Пазарджик, подробно описани в т. 1 от Решение № 571 на Министерския съвет от 13 август 2018 г., както следва:

- имот с проектен номер №002437, с площ 0,024 дка, образуван от поземлен имот с №000770, целият с площ 10,447 дка, с начин на трайно ползване: ливада, върху който попада стъпката на стълб №35 на обекта, намиращ се в землището на с. Розово, ЕКАТТЕ 62973, община Брацигово, област Пазарджик, с размер на паричното обезщетение в размер на 3 лева, определено с експертна оценка от лицензиран оценител и дължимо на наследниците на Ангел Пеев Кехайов, бивш жител на с. Розово, общ. Брацигово.

- имот с проектен номер №016100, с площ 0,043 дка, образуван от поземлен имот с №016035, целият с площ 6,560 дка, с начин на трайно ползване: ливада, върху който попада стъпката на стълб №59 на обекта, намиращ се в землището на с. Равногор, ЕКАТТЕ 61220, община Брацигово, област Па-

зарджик, с размер на паричното обезщетение в размер на 6 лева, определено с експертна оценка от лицензиран оценител и дължимо на наследниците на Щербо Атанасов Крайнов, бивш жител на с. Равногор, общ. Брацигово.

- имот с проектен номер №039069, с площ 0,024 дка, образуван от поземлен имот с №039047, целият с площ 4,411 дка, с начин на трайно ползване: пасище, мера, върху който попада стъпката на стълб №74 на обекта, намиращ се в землището на с. Равногор, ЕКАТТЕ 61220, община Брацигово, област Пазарджик, с размер на паричното обезщетение в размер на 4 лева, определено с експертна оценка от лицензиран оценител и дължимо на наследниците на Георги Върбанов Дечев, бивш жител на с. Равногор, общ. Брацигово.

- имот с проектен номер №004609, с площ 0,052 дка, образуван от поземлен имот с №004482, целият с площ 17,707 дка, с начин на трайно ползване: пасище, мера, върху който попада стъпката на стълб №85 на обекта, намиращ се в землището на с. Фотиново, ЕКАТТЕ 76162, община Батак, област Пазарджик, с размер на паричното обезщетение в размер на 9 лева, определено с експертна оценка от лицензиран оценител и дължимо на наследниците на Стайко Стоянов Андонов, бивш жител на с. Фотиново,

общ. Батак.

С Решение № 771 на Министерския съвет от 21 октомври 2011 г. линеен енергиен обект „ВЛ 110 kv ВЕЦ „Въча 1“ – ВЕЦ „Цанков камък“, е обявен за национален обект, на основание § 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за държавната собственост (ЗДС).

Със Заповед №РД-02-15-56/06.04.2015 г. на заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството, обнародвана в „Държавен вестник“, бр. 30/24.04.2015 г., е одобрен подробният устройствен план – парцеларен план за обект „ВЛ 110 kv ВЕЦ „Въча 1“ – ВЕЦ „Цанков камък“, с трасе, преминаващо на територията на област Пловдив, област Пазарджик и област Смолян.

Финансирането на процедурата по отчуждаването на частите от имотите – частна собственост, на територията на община Брацигово и община Батак, област Пазарджик, се осигурява от „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД, гр.София.

Реализирането на проекта е с оглед изграждане на нов електропровод, представляващ втора връзка на съществуваща ВЕЦ „Цанков камък“ с електроенергийната система на България, по която трябва да се изнася произведената от централата електроенергия.

Координационен център ще контролира работата на институциите

Заместник-областният управител Йордан Кожухаров проведе работна среща с ръководители и представители на институции в област Пазарджик, които изпълняват дейностите по обхващане и включване в образователната система на деца и ученици в задължителна предучилищна и училищна възраст. В изпълнение на указанията на заместник-министър-председателя г-н Томислав Дончев, със заповед на областния управител Стефан Мирев, се създава координационното звено (център) за осъществяване на координация между институциите на областно ниво по функционирането на Механизма от ПМС 100/2018. Ръководител на звеното е областният управител, в състава на координационния център са включени ръководителите на РУО, РЗИ, ОДМВР, РДСП, ТЗ „ГРАО“ и кметовете на общини в област Пазарджик.

Координационното звено (център) ще координира разработването на система от мерки за превенция на отпадането на деца и ученици от област Пазарджик от образователната система, съобразно анализа на данни, събрани от Информационната система за реализация на механизма (ISPM).

В област Пазарджик са формирани общо 57 екипа за обхват, които до 30.09.2018 г. ще обхоят 136 адреса на деца и ученици, отпаднали от училище през учебната 2017/2018 г. 62 от тези адреси са в община Пазарджик, 14 в община Велинград, 25 в община Септември. В останалите общини на региона адресите за обхождане са значително по-малко. В община Брацигово са само 3 деца. И трите са в обсега на район 2 – от село Исперихово. Две от децата са ученици в ОУ „Христо Ботев“ – Исперихово, а едно е задължително подлежащо на обучение в ДГ „Слънце“ – Исперихово.

През тази учебна година районите за обхват се обвързват с прилежащите райони на училищата и детските градини. Отговорността за извършените проверки по адреси е възложена на екипа, който работи в съответния район.

По данни на общините, от началото на годината до момента в област Пазарджик са наложени общо 120 наказания по реда на Закона за предучилищното и училищното образование.

От обикновена камина до инсталация за геотермална енергия и соларни панели

Мечтата на Милуш от Брацигово за енергийна независимост

Вече ви разказахме за община Брацигово, която освен изключително приятно място за туризъм заради своите природа и история, е и напредничав по отношение на енергетиката. Много от общинските сгради са преминали през санирание за енергийна ефективност и имат инсталирани слънчеви колектори и котли на биомаса. Сградата на поликлиниката пък разполага със собствена слънчева електроцентрала на покрива с мощност от 28 kW, която покрива нуждите на медицинския център.

След като в Общината ни запознаха подробно с инициативите в посока намаляване на въглеродните емисии, се отправихме на разходка, за да разгледаме различните ВЕИ-мощности из града. Тъй като валеше, се качихме в кола. Първоначално, признавам си, не обърнах голямо внимание на шофьора ни, тъй като се бях фокусирал върху това как да правя снимки, без да намокря фотоапарата. Висок и едър мъж, в края на петдесетте си години, учтив и мъдър.

Още на втората дестинация – детска градина с добър ремонт, слънчеви колектори (40m²) и котел (0,38 MW) разбрахме, че Милуш също е инсталирал колектор в дома си. Първоначално съвсем тих и скромнен, той се оказа много приятна и весела компания за разговор, а в края на обиколката дори ни покани на гости, за да ни покаже системата.

Когато пристигнахме, видяхме, че новият ни приятел се е постарал да превърне семейната къща в дом – до-

статъчно голям, за да побере няколко поколения, и с приятен малък заден двор с градина и лоза. Там се намира и слънчевият колектор – с мощност от близо 400 W, който семейството използва за битово горещо водоснабдяване.

Идеята хрумнала на Милуш, когато забрал за Националната програма „Енергийна ефективност“ [1]. До онзи момент семейството разполагало само с обикновена камина и електрически бойлер за топлена на вода през зимата, но се замислили как могат да постигнат по-голяма енергийна независимост по екологичен начин. След като веднъж се решили, инвестицията не била голяма – цялата инсталация заедно с труда излязла на стойност около 1300 лв.

Милуш разказва, че е много доволен, защото вложението не спира да се изплаща. Преди да си поставят слънчевия колектор, сметката им за електричество (при работещия на ток бойлер) били от порядъка на 80 – 90 лв. След включването на новата инсталация сумата паднала на под 50 лв., а мощността на единствения колектор е достатъчна за подгриване на водата за първите два етажа на къщата. Милуш казва, че ако иска да топли вода и за третия етаж, ще трябва да си инсталира втори колектор.

Когато използването на слънчевата инсталация не е възможно или достатъчно, семейството все още разчита на камината с водна риза, с която разполага. Милуш обаче мечтае да направи сондаж в двора си и да инсталира сис-

тема за използване на геотермалната енергия за отопление. За този проект споделя, че необходимата сума щяла да бъде от порядъка на няколко десетки хиляди лева и ще му е нужно доста повече време, за да ги събере.

Питам го какво мисли за падащите цени на соларните панели за производство на електричество и за новата директива на ЕС за възобновяемата енергия, която гарантира на всеки гражданин или общност правото сам да произвежда необходимата му енергия от ВЕИ и дори да я продава. Щом чува въпроса ми, Милуш веднага казва, че щом има подобна възможност, би се възползвал и от нея, за да може едновременно семейството му да е независимо и да се отоплява по екологично чист начин. Накрая леко скептично добавя, че директивата е много хубава, но е необходимо политиките да си държат на думите и да мислят за хората.

Разговорът продължи с разказ за големия син на Милуш, който е замивал преди години и сега работи и живее със съпругата си в Шотландия, където си имат собствен апартамент. Малкият му син живее тук, в семейния дом.

Благодарихме на Милуш за гостоприемството и хубавия разговор. И след като му пожелахме успех с инвестициите във ВЕИ и щастие в семейството, се върнахме в сградата на Общината. Благодарихме и на останалите общински служители и се отправихме към следващата слънчева история.

Божидар НИКОЛОВ

О Б Я В А

Със Заповед № ОХ - 569/16.07.2018 г. на министъра на отбраната на Република България са обявени 50 (петдесет) войнишки длъжности за приемане на военна служба на лица, завършили граждански средни или висши училища, в страната и в чужбина, с конкурс на 09.10.2018 и 10.10.2018 г. в Национална гвардейска част – военно формирование 54800 гр. София.

Срок за подаване на документи до началника на Военно окръжие II степен – Пазарджик до 14.09.2018 г.

ОБЯВАТА Е ПУБЛИКУВАНА НА САЙТА НА ОБЩИНАТА!

За подробна информация – старши експерт във Военно окръжие – Пазарджик за общини Пещера и Брацигово – Петьо Русеков, Община Брацигово, ет. 2, стая № 17, тел. 03552/2065, старши специалист Димитър Димитров, ет. 2, стая №12, тел. 03552/2065, или във Военно окръжие – Пазарджик, ул. „Втори януари“ № 10, тел. 034/445 463.

О Б Я В А

Със Заповед № ОХ -673/14.08.2018 г. на министъра на отбраната на Република България са обявени 204 (двеста и четири) войнишки длъжности за приемане на военна служба на лица, завършили граждански средни или висши училища, в страната и в чужбина, с конкурс за времето от 03.12.2018 до 14.12.2018г. във военни формирования на Сухопътни войски, дислоцирани в гарнизони:

ВФ 26810 - София, 10 длъжности, Приложение № 1;
ВФ 38220 - Плевен, 18 длъжности, Приложение № 2;
ВФ 61-ва МБр - Карлово, 47 длъжности, Приложение № 3;
ВФ Благоевград, 28 длъжности, Приложение № 4;
ВФ 26240 - Сливен, 9 длъжности, Приложение № 5;
ВФ 24620 - Свобода, 20 длъжности, Приложение № 6;
ВФ 55-и инж. полк - Белене, 14 длъжности, Приложение № 7;
ВФ 28330 - Смолян, 15 длъжности, Приложение № 8;
В гарнизон Пловдив, 43 длъжности, Приложение № 9.

Срок за подаване на документи до началника на Военно окръжие II степен – Пазарджик до 28.09.2018 г.

ОБЯВАТА Е ПУБЛИКУВАНА НА САЙТА НА ОБЩИНАТА!

За подробна информация – старши експерт във Военно окръжие – Пазарджик за общини Пещера и Брацигово – Петьо Русеков, Община Брацигово, ет. 2, стая № 17, тел. 03552/2065, старши специалист Димитър Димитров, ет. 2, стая № 12, тел. 03552/2065, или във Военно окръжие – Пазарджик, ул. „Втори януари“ № 10, тел. 034/445 463.

ПЕСЕН ЗА ХЛЯБА И КРЪВТА

Баба Стойна седеше ничком пред кандилото с иконата на Светата Майка Богородичка. Беше долепила дланите си една до друга и мислено отправяше молитвите си към небето. Цялата къща спеше и никой не чу тихите ѝ стъпки, когато дойде и коленичи. Мъждукащата светлина огряваше старческото ѝ лице, а косите ѝ се спускаха като ореол отстрани. Очите ѝ бяха затворени, от време на време устните ѝ прошпътваха по някоя дума. Когато се поклони за сетен път на застъпницата на всички жени, тя се прекръсти.

Като котка, въпреки своите осемдесет и две години, бабичката излезе от одаята, в която спяха внучките, и легна в постелята на чердака. Тука тя спеше от април, та чак до средата на ноември. Пак тук бе родила и осемте си деца. От тях оцеляха пет.

Баба Стойна се загледа в луната. Обла като корема на Нона. Най-вече за нея се молеше нощем. Тя беше жена на най-големия ѝ внук. Най-обичаният – Петър. На мъжовото ѝ име беше кръстен. Мъчеше се да подреди мислите си, но за рояка им вече нямаше място в мозъка ѝ. Когато се доби Васил, първородният ѝ, тя бе едва двадесетгодишна. Онова лято беше суша, още помнеше как се пукаха устните ѝ от жегата. После, като порасна, се запילה в Констанца, там си направил магазин, челяд имал. Преди две години обаче дойдоха гурбетчи и разказаха, че разбойници заклали сина и ограбили магазина. Мъчно ѝ беше, но не показваше чувствата си. Често заради това я мислеха за лоша и студена жена.

Мъжът ѝ Петър беше терзия, занаятът му се предаваше от време оно на първородните синове. Но Васил не пожела да се учи на това и ето. Загина. Другите ѝ синове станаха членове на други еснафи. Дюкянт на Петър беше в долния край на чаршията. Имаше трима калфи и пет чирака. Богат човек беше Петър.

Той спеше в другия край на чердака, още от младини много хъркаше и зимска, когато се прибирах да спя в долната стая, цялата къща се тресеше. Тая нощ старичката пак не успя да мигне. Петър отдавна не я безпокоеше, беше му свикнала на хъркането и ако мълкеше, тя припикаше да види дали не си е глътнал езика.

Жетвено време беше и шурците свиреха долу някъде по кърищата и в двора, скрити някъде там между чешмирите, шибора и гюловите. Днес – утре Нона трябваше да роди. Два пъти досега беше помятала. От три години се мъчеше да задържи дете в себе си. И чак сега, ако е рекла Богородица, това щеше да стане. Баба Стойна се завъртя на другата страна. Развиделяваше се вече. Животните в обората взеха да пръхтят, ставаха нетърпеливи сутрин,

преди да ги изведат на паша.

художник Васил ГОРАНОВ
Източник: Интернет

...
Нона си беше свила до мъжа си. Усещаше болката от предстоящото раждане и ѝ се искаше да се отложи поне с още малко. Плашеше се от предстоящото. Пробождането зачестяваше. „Сигурно се започва“ – помисли си тя. Усещаше как нещо я раздира отвътре, напират да излезе, а не може. С мъка се отлепи от топлата тяло на мъжа си и излезе да се поразтъпче по чердака. Потърси с очи баба си, но тя вече беше в обората и даваше вода на животните.

– Къде си тръгнала толкова рано? – съгълча я Стойна – Скоро лягай, бързо, че си потна и може да настинеш.

– Стара майко, аз мисля, че почвам да раждам... Много взе да ме боли...

Старата остави ведрото наред пътеката и пъргаво се заизкачва по стълбището.

– Тогава, не лягай... Петре, Петре... – сбута тя мъжа си. – Ставай.

Дядото се протегна, погладил мустаката си, сетне и голото си теме, и седна в постелята.

– Рано е още, Стойне, месечината не се е прибрала, нали съм ти казал, преди изгрев да не вдигаш. – Ставай, бе, дърто. На сто години си станал и все повече ти се услажда да си поспиваш... Ставай, ставай, че Нона ще ражда... – припряно избърбори тя, почти в ухото му.

Той се облече набързо и понеже нямаше какво да прави, тръгна към дюкяна. Там правеше най-сложното – кройките. Беше вече предал занаята си на втория си син – Никола. Обичаше да шие, почнеше ли го, даже по нужда не ставаше да иде, дорде не го приключи.

Къщата се опразни. Нона се разхождаше по чердака, защото тъй я беше научила баба Стойна. Оттам видя, че тя води Калаферката, тя бабуваше на цялото село. Попипа корема ѝ и рече:

– Ходи, може и цял ден да се мъчиш, първеския си.

– Много боли... – каза Нона.

– Боли ми, лесно майка не се става. – отвърна новодошлата.

Детето се роди преди залез. Кръстиха го Георги. На дядо му, той беше третият син на Стойна и Петър. Дюлгерин стана. Задоми се, като беше на двайсет и четири, но от семейство нищо не разбира. Жена му рано си отиде, та сам отгледа

сина си Петър. Когато ходеше по градежите – оставяше го на Стойна и Петър.

Колкото пъти майка му му подричаше пак да се ожени, той отвърщаше:

– Женил съм се вече еднаж, дете си имам, друга жена не ща. Може ли друга жена да замести майка му? Теб коя друга може да те замести?

И тя спря. Майстор беше и отвсякъде го викаха. Сега беше в Солун. Колко ли щеше да се радва... Трябваше да си дойде идната неделя.

Добри бяха синовете им. Работни и къщовници. Голямо беше селото им. Над две хиляди души живееше в него и имаше хляб и поминък за всеки. Плащаха си данъците на османлиите, а когато идваха орди, се откупуваха. Плащаха им, за да няма погроми в домовете им. Пък и къде в империята ставаше нов градеж без омочани? Сам султан Баязид им беше пратил благодарности и по кесия жълтици, за петимата мъже, сред които и Георги, задето бяха съградили новия му сарай. В отговор те пък му пратиха бял ат, губери и килими, като се роди първородният му син.

Неиният Георги беше голям. Клания му се дозема и майстори, и калфи, и чираци. Имаше си приказка с всеки и с богатия се държеше като с богат, с бедния като с беден. Идеше му някъде отвътре всичко това и никой не беше го чул да се кара с някого или да злослови. Капка завист не носеше в душата си, а всичко красиво го радваше. Цялата красота на света я преливаше в мостовите и къщите, които правеше.

...
Напоследък сеймени нападаха Костур и околията му. Казаха им роднини оттам, че много пакостили. Чуеше се вече всеки ден как камбаната на Орешче бие на умряло. Злината идеше и към Омощо. Вечерта се събраха всички старейшини от еснафите. Никой не искаше да тръгва. Свикнали бяха, пак щяха да съберат пари и пак да платят на ордите. Хилядолетия тук бяха живели дедите им. Бяха погребвали своите мъртви и мъртвите на техните мъртви. Тук се раждаха децата им, разрастваха се родовете им и сякаш нищо не се променяше. И тъкмо когато се разотиваха, чуха тропота на железни колела на каруците по калдъръма. Бяха бежанци от Орешче. Бяха натоварили вързопи и деца на колите, а мъжете и жените вървяха пешком. Страшни работи им разправиха. Омочани им дадоха вода, вино и пресен хляб. Настаниха ги по своите къщи и трябваше да решат какво да правят. На заранта хоризонтът димеше. От Орешче, което пламна през нощта, не бе останало нищо.

Страшната мъква се беше ширнала чак до Солун и Георги се

прибра три дни преди уречената неделя. Донесе със себе си миризмата на смърт. Гарвани бяха къвали телата на онези, които не бяха тръгнали с каруците да бягат. Посекли ги бяха и хвърлили наред път, за назидание на непокорните.

– Не можем да дадем вярата си. – рече старият терзия Петър и осъзнаваше, че вече не е годен да тръгне на път.

Когато синът му прекрачи прага на къщата, баба Стойна плетеше търлъчки за внучето му.

– Къде е майко, внукът ми? Него първо искам да вида.

Родилката лежеше до рожбата си и не трябваше да напуска стаята поне четиридесет дни, за да не секне кърмата ѝ.

– Синкооо – писна баба Стойна, а той я вдигна лека като перце и я пренесе чак до стълбите на чердака.

Сетне му направи знак да мълчи, че можеше бебето да спи. Влезна тихо вкъщи и възврати мъж се наведе над малкото личице, с изписани вежди и чипо носле. Устничките му бяха розови и влажни. Георги бавно извади от пазвата си и остави на възглавницата му две големи жълтици.

– Да закичи булката си някога с едната, а от другата да ѝ направи обеци – тихичко ги нарече той. Сетне целуна челцето на малкия Гого и леко го одраска с мустаката си.

Излезна на пръсти.

художник Васил ГОРАНОВ
Източник: Интернет

Цяла нощ им разправя Георги за злините. Рече им, че трябва да се подготвят и тръгнат при първия сгоден случай. Дядо Петър клатеше невярващо олисялата си глава, присвиваше уста и мърмореше. Не помнеше такова нещо да е ставало по тукашните места. Стари бяха тия земи и български, туй знаеше той от баща си, той пък беше го научил от своя баща. Дивни царя бяха довели тука народа си и сега турците искаха да убият вярата им в Христа.

В неделата поп Манчо благослови от авнона първите сто и четиридесет, които бяха решили да тръгнат. Сред тях бяха и младите от рода на Петър Братуня. Синът му Георги, неговият син Петър и жена му Нона, както и внучето.

Колите бяха готови да тръгнат. Мало и голямо се беше събрало да ги изпраца. Майки и бащи се прощаваха навеки с деца и внуци, знаейки, че никога повече няма да

се пресекал пътищата им, но с тайната надежда, че Бог ще е милостив и отново ще ги събере.

Баба Стойна не беше мигнала. Цяла нощ плачеше и месеше самуни. Молеше се за Божията благодат над тези, които щяха да ядят този хляб, далеч от бащината стряха. Майчини сълзи, солени като цялото море на света, тежки като живак, падаха в нощвите. Пращаше някъде децата си, сина си, когото беше откъснала от себе си. Пращаше ги, без да знае дали някога отново ще ги види, и цяла се раздираше от мисълта, че вече е загубила три рожби, а тази жертва щеше да бъде четвъртата. Така осъмна. До фурната. Зави хлябовете в новите месали и ги подреди. Още пареха.

После отиде в килера, извади новите цървули, дето зимска не пропускаха нито влага, нито студ. Намаза ги с мас и ги остави на чердака до бохките на Нона. Сетне отиде и я събуди.

– Стара съм вече, баба, за къде ще ми трябват тия цървули? Вземи ги ти. Далечен път те чака, не се знае кога ще стигнете там. Ако ви хване студ и сняг, ти да ги носиш. Нека ти напомнят за мен в ония земи...

Невеста Нона беше сираче. Когато Петър каза, че я иска за жена, не бяха много съгласни. Тя беше хранниче на своя далечна леля и изнаосваше дрешките на нейните деца. Това, което зарадва сърцето на Стойна бе, че Нона се оказа добра и обичлива, не бягаше от кърска и домашна работа. Баба Стойна имаше начин да провери дали една жена е редница. Щом отминаха сватбените дни, тя я накара да изтърка с керемиди целия чердак. Нонините ръце така бяха завъртели керемиденото парче, че колкото и да се взираше, не намери нито едно място, през което да не беше минала керемидата. Тогава я прие като своя дъщеря и сега я гледаше с умиление.

Нона се тресеше от плач. Приличаше на върба. Прегърна баба Стойна.

– Мъка ми е, Ноне. Стига сме плакали, че работа ни чака. Пред мъжа си да не ревнеш! Запомни от мен, че женските сълзи са скъпи, когато се проливат рядко. Не се показвай слаба. Ако за нас с дядо ти плачеш, знай, че сме си извървели пътя. Вашият живот е напред. Дано Бог да ви благослови и Света Богородичка. И на мен ми е мъка, очите ми кръвсаха от плач, но не искам да ви спра. Ако утре дойдат и ни изколят, не искам да нося грях за кръвата ви.

...
Стойна мълчеше и скришом триеше сълзите с крайчеца на гюлбена си. Изпратиха ги далеч зад пределите на селото. Процаваха се няколко пъти и пак тръгнаха заедно, докато влязоха в границите на съседния агалък. Стояха на пътя и сърцата им се късаха като самун хляб. А той веднъж съчули ли се, никога вече не става цял.

Стефка ВЕНЧЕВА

СКАЧА ТАКСАТА ЗА ЛЮБИТЕЛСКИТЕ РИБОЛОВНИ БИЛЕТИ

30 лв. да струва годишният любителски риболовен билет предвиждат готвените промени в Закона за рибарството и аквакултурите. Предложенията, касаещи новите тарифи за таксите са публикувано за обществено обсъждане и становища се приемат до 19 септември. Според новите текстове, изваждането на любителските билети ще струва 5 лв. за седмичен, 10 лв. за месечен, 18 лв. за шестмесечен и 30 лв. за годишен билет. До момента цените са съответно 4 лв., 8 лв., 15 лв. и 25 лв.

В мотивите към проекта се посочва, че от приемането на тарифата за таксите до настоящия момент са извършени само две пълни актуализации на стойността на заплащаните такси – през 2007 г. и 2008 г. С промените се цели да се преодолее на първо място настъпилите инфлационни процеси през годините, които дават отражение върху себестойността на предоставяните услуги. На второ място да се избегнат допуснати грешки при определянето на таксата на тези услуги, като в този случай ИАРА извършва тази ревизия.

Предложението ще засегне и издаването на безсрочно разрешително за стопански риболов, което към настоящия момент струва 20 лв. Предвидено е увеличаване до 30 лв. Ръстът е мотивиран с това, че от 2006 г. досега таксата не е изменяна, докато законът е изменен няколко пъти, а се наблюдава значи-

телно повишаване в броя на аквакултурните стопанства от 2006 г. до момента. „Таксата, която се заплаща, е крайно недостатъчна и не покрива разходите, които се извършват за осъществяване на контрол, обработване на документи и регистрация на лицата, развъждащи риба и други водни организми.“ – са на мнение от ИАРА.

„Разликите в улов на риба с различните видове мрежени уреди са минимални, а съответстващата такса е в пъти по-малка и не отговаря на реалностите в стопанския риболов. С цел преодоляване на това различие се налага увеличаване на таксата, заплащана за риболовни кораби до 10 брутото тона от 100 лева на 120 лева“ – посочват от ИАРА.

Подготвена е още една промяна, касаеща лицата, извършващи риболов на миди, рапани, скариди, жаби, езерен рак и други водни организми, които не използват риболовни уреди. Водещ мотив при необходимостта от промяна на сега действащата нормативна база е да се заплаща такса за определен уред, чрез който да се добиват всички разрешени видове риба и други водни организми. Така например, ще се даде възможност на риболовец, заплащил таксата за използване на винтери, да извършва улов не само на риба, а и на скариди, без да заплаща допълнителна такса за това.

РАВНОГОР: Състезание с кросови мотори си спретнаха десетима души

Издържливостта на кросовите си мотори тестаха в Равногор десетима души, разказаха жителите на високопланинското село.

Непознатите любители на екстремни изживявания преминали с грохот през селото и се отпавили към Атолука, малко по-късно били забелязани да се спускат от високия първи голям завой към курорта, но в долината, която се е образувала от реката извън селото. Хората, които се впуснали в подобно екстремно изживяване, са на възраст от 22 до 55 години.

Моторите за този тип каране са кросови, приспособени за специфичните условия, в които се карат, а именно гористи местности, планини, трудно достъпни за човека места. Ендуро състезанията са тест за издръжливостта както на мотора, така и на моториста. За разлика от състезанията по мотокрос, които траят 30 минути, ендуро карането продължава поне два часа.

Спортът не се определя като много скъп. Цената на мотоциклет с екипировката е между 4 и 6 хиляди лева общо за втора употреба. За нови сумите стигат до 12-16 хиляди лева. При ATV цената е малко по-висока. По време на тренировките и състезанията мото-

ристите се движат между дървета, навлизат в непознати местности, като в повечето случаи никога не са минавали оттам. В същото време трябва да карат максимално бързо и да следят маршрута си по GPS. Развива се скорост от 40-50 до 120 км в час – твърде висока за непроходимите местности.